

A sütőtöklány

(Perzsa mese, Zalka Csenge Széltestvér és Napfivér című könyvéből)

Élt egyszer réges-rég egy idős asszony, aki nagyon szeretett volna gyermeket. Nap nap után imádkozott Allah kegyelméért, hogy áldja meg egy kislánnyal őt és a férjét. Történt egyszer, hogy az asszony a kertben üldögélt, és virágokat nézegette; mindegyikükről egy-egy lány jutott eszébe: rózsza-piros arcú, nefelejcskék szemű, gyöngyvirágmosolyú. Ahogy nézelődött, a zöldségágyásban egy sütőtökön akadt meg a szeme.

„Haj, mit nekem virágszirmok! – sóhajtott magában. – Ha olyan lányom lenne, mint a virágok között a sütőtök, akkor sem szeretnék a világon semmit sem jobban!”

Halljatok csodát: másnap reggel, amikor az asszony kinyitotta a ház ajtaját, egy aprócska sütőtök gurult be rajta – és nyöszörögni kezdett, mint egy nyűgös kisgyerek! Az asszony boldogan felkapta a sütőtököt, a karjába vette, ringatni kezdte, és a különös kis teremtmény a nyöszörgés helyett gügyögni kezdett, majd felnevetett. Az asszony férje, látva a kacagó sütőtököt, úgy megrémült, hogy világgá futott, de a felesége boldogságában észre sem vette.

Így történt, hogy az asszony gyermekévé fogadta a sütőtököt. Minden nap ringatta, altatta, illatos vízben fürdette, puha kendővel törölgette. A saját kezével varrt neki csinos, kerek kis ruhákat. Délutánonként fogócskáztak az udvarban; a sütőtök ide-oda gördült, csintalanul bujkált a bokrok között, és nagyokat nevetett. Láthatóan nőtt, napról napra egyre nagyobb lett, szépen kikerekedett, aranyos héja egészségesen csillogott. Egy idő után már olyan fürgé volt, olyan gyorsan gurult ide-oda, hogy az anyjának minduntalan a lába alá keveredett. Végül az asszony úgy döntött, ideje sütőtököt iskolába küldeni a többi lánnyal együtt. Akkoriban a lányok még tizenöt éves korukban kezdtek csak iskolába járni. Csinos ruhába öltöztette a sütőtöklányt, pusztát adott neki, és reggel az ajtóból integetett utána, ahogy végig gurult az utcán. Mit sem törődött a szomszédokkal, akik mind pusmogtak és mutogattak: „Nézzétek, a sütőtök iskolába megy!”

Az iskola udvara határos volt a padisah palotájával. A padisah fia szeretett felmászni a kerítésre, és onnan lesni, hogyan tanulnak, mit játszanak a közemberek gyermekei. Egy napon, ahogy így leselkedett, megdöbbenve látta, hogy az iskola udvarán a lányok között egy sütőtök is gurul fel-alá. Először nem hitt a szemének, de másnap, ebédszünet idején, megint ugyanabban a látványban volt része. Nézte, nézte a nagy, kerek, aranyló sütőtököket, kíváncsian, hogy ugyan kiféle, miféle szerzet. Ahogy figyelte, a tanulók ebédhez ültek. A sütőtök egy óvatlan pillanatban gyorsan elgurult az udvar egy sarkába, távol a többiektől. Amikor meggyőződött róla, hogy egyedül van, kettényílt, mint egy ékszeres ládika, és káprázatosan szép lány lépett ki belőle, gránátalmapiros ajkú, nevető fekete szemű, hosszú fekete hajú. A kerítés tetejéről leskelődő fiúnak még a lélegzete is elállt a látványtól. A lány felmászott a kerítésre futó szőlőlugasra, és enni kezdte a legédesebb szőlőfürtöket. Amikor jóllakot, visszamászott a sütőtökbe, és visszagurult a többiekhez.

Attól a naptól kezdve a padisah fiának nem volt sem éjjele, sem nappal. Minden délben felmászott a kerítésre, titokban figyelte a szépséges sütőtöklányt... és nem egy, de ezerszívdobbanással belé is szeretet. Elhatározta, hogy senki más nem lehet a felesége, csak a titokzatos szépség. Egy napon, amikor a lány a szőlőlugas tetején csemegézett, a fiú összeszedte a bátorságát, átnyúlt a kerítésen, és megfogta a kezét. Egy pillanatra egymásra néztek – aztán a lány visszarántotta a kezét, és visszamenekült a sütőtökbe... ám a gyűrű, amit középső ujján viselt a fiú kezében maradt. Ment haza a padisah fia a szüleihez, és jelentette, hogy csak azt a lányt hajlandó feleségül venni, akinek a középső ujjára illik a gyűrű. Mivel idegen legénynek nem illet lányosházról lányosházra járni, elküldtek két udvarhölgyet, hogy próbálják rá a gyűrűt minden hajadonra a városban. Próbálgatták a hajadon lányok a gyűrűt lelkesen, kengették vajjal az ujjukat, hogy jobban csússzon, de senkire sem illet tökéletesen. Végül az udvarhölgyek elértek a város végébe, ahol egy kis kunyhóba lakott az idős asszony a sütőtöklánnyal. Oda is bekopogtattak, és mondták, mi járatban vannak.

Van-e leány a háznál, akire a gyűrűt felpróbálhatjuk?

– Leány az van kérem, de ne nevéssenek ki, a gyűrű nem fog rá illeni... – szabadkozott az anya, de a hölgyek kérték, hogy mégiscsak hívja elő a lányát. Előgurult a sütőtök, az anyja pedig aggódva tördelte a kezét, mit fognak szólni a finom udvarhölgyek. Ám egyszerre egy szépséges, kecses kéz nyúlt ki a sütőtök oldalán, és ujját nyújtotta a gyűrűért. A hölgyek majd hanyatt estek döbbenetükben, de aztán mégis csak felhúzták a gyűrűt a középső ujjra,

és az tökéletesen ráillett. Vitték is rögtön a sütőtöklányt hintón a padisah palotájába.

A városban futótűzként terjedt a hír, hogy a padisah egyetlen fia egy sütőtököt fog feleségül venni. A padisah kékült-zöldült haragjában, de nem tudta eltántorítani a fiát a választásától. Meghirdettek az esküvőt. Gyűlt a nép a palota körül, nevetve és mutogatva, ahogy a pompás menyasszonyi ruhában bugyolált sütőtök elgördült előttük. Mindenki azt hitte, megbolondult a fiú, vagy valami gonosz szellem megbabonázta. A padisah fia azonban nem törődött senkivel; ragyogott az arca a boldogságtól, ahogy a házába vezette újdonsült sütőtökfeleségét.

Az esküvő után az ifjú pár egy dombtetőn álló palotába költözött. A padisah fia szerelmesen gondoskodott a feleségéről; nem engedte senkinek, hogy gúnyt űzzön belőle. Egy teliholdas éjszakán aztán halkán kettényílt a sütőtök, és kilépett belőle a lány, akinek szépsége még a holdat is túlragyogta.

Végre előbújtál – mosolygott a férj gyengéden a feleségére.

A szerelmed váltott meg – mosolygott vissza a lány. – Nem bújtam volna elő, ha már sütőtökként nem szeretnél volna.

A fiatal pár a szoba sarkába állította a sütőtökhéjat, hogy mindig emlékezzenek rá, hogyan találkoztak – és boldogan éltek, míg meg nem haltak.